

Agendan sartzen ez zen marrazkia

Janak hamazazpi urte zituen eta denek bere erantzukizunagatik miresten zuten neska motakoa zen. Beti zen puntuala, bere koadernoak hain ondo antolatuta zeuden, ia distira egiten zuten, eta azterketa guztiak prestatzen zituen bere bizitzako azkena balitz bezala.

Baina asteetan —agian hilabeteetan— zerbait ez zegoen ondo.

Begiak dardarka zituen unibertsitateko sarrera azterketei buruz pentsatzen zuen bakoitzean, eta bihotza taupaka ari zitzaion norbaitek “Orduan, zer ikasiko duzu?” galdetzen zion bakoitzean.

Janak Medikuntza ikasi nahi zuen. Bihotz-bihotzez nahi zuen. Baina amets erraldoi horren atzean, beldur are handiagoa zegoen: nahikoa ona ez izatearen beldurra.

Eta horrela, eskemen, azterketa praktikoen eta koloretako markatzailez betetako egutegien artean, Jana desagertzen hasi zen. Ez erabat, ez fisikoki. Baina gauza ederretatik urruntzen ari zen: bere ahizpa Arletekin jolastea, aitona-amonekin lasai hitz egitea, gurasoekin arratsalde luzeak pasatzea, dutxan abesten zituen abestiak.

Egun batean, Arlet Janaren gelara sartu zen jo gabe. Marrazki koloretsu bat zuen paper orri bat zeraman. Bi neska zeuden, bat nagusiagoa eta bestea gazteagoa, zuhaitz erraldoi baten azpian, eskutik helduta.

“Zurekin nago”, esan zuen Arletek. “Baina ez zaude inoiz hor. Beti nekatuta zaudela ematen du eta gauza gaiztoak esaten dizkiozu zeure buruari. Barre egiten duen Jana nahi dut”.

Janak ez zekien zer esan. Marrazkiari begira geratu zen. Ez zegoen koadernorik, ez oharrik, ez oroigarririk, galtzen ari zen une bat besterik ez.

Gau hartan, denbora luze baten ondoren, Janak ez zuen ikasi. Beheko solairura jaitsi zen Arletekin krispetak egitera eta film bat ikusi zuten gurasoekin. Hurrengo egunean, amarekin hitz egin zuen eta presio gehiegi sentitzen zuela esan zion, huts egiteko beldur zela. Amak entzun zion, pazientziaz, epaitu gabe.

—Ondo egitea garrantzitsua da, Jana —esan zion—, baina zure kontura egiteak ez zaitu urrutira eramango. Mundua ez da nota batekin amaitzen. Eta zure erregistro akademikoa baino gehiago zara.

Laguntza bilatu zuten, eta Jana psikologo batengana joaten hasi zen. Poliki-poliki, ikasi aurretik arnasa hartzen ikasi zuen, errudun sentitu gabe gelditzen zen, bere buruari ezartzen zizkion eskaerei mugak jartzen.

Ez zuen ikasteari utzi, baina benetan bizitzen hasi zen ikasten zuen bitartean.

Arratsaldeetan, Arletekin paseatzen zen. Igandeetan, aitona-amonekin bazkaltzen zuen. Berriro musika entzuten hasi zen, barre

egiten, ikasle arduratsu bat baino askoz gehiago zela gogoratuz.

Unibertsitaterako sarrera azterketen egunean, bihotz baketsuarekin sartu zen ikasgelara. Bazekien dena eman zuela, baina batez ere, bazekien edozer gertatuz gero, ondo egongo zela.

Ametsak zaintzea ondo dagoela ikasi zuelako... baina norbere burua zaintzea ezinbestekoa dela horiek lortzeko.